

RIVALOVÉ MEZI ŘÁDKY

přeložila
**MARKÉTA
FOREJTOVÁ**

Susan Lee

**COO
BOO**

Rivalové mezi řádky

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Susan Lee
Rivalové mezi řádky – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

RIVALOVÉ

přeložila
**MARKÉTA
FOREJTOVÁ**

MEZI ŘÁDKY

Susan Lee

**COO
BOO**

Přeložila Markéta Forejtová

Všem, kdo čtou romantiku...
Není to trapné.
Máme právo si to užívat.
Tahle kniha je oslavou nás všech.

Romantický slovníček

Knižní klišé: Někdy také **trope**. Opakující se vzorec v knize, který čtenářstvo s oblibou vyhledává a vyžaduje.

HEA: Happily ever after tedy šťastně až navěky, šťastný konec.

FMC: Female main character tedy hlavní ženská postava.

MMC: Male main character tedy hlavní mužská postava.

Fanfikce: Příběh inspirovaný jiným, napsaný fanoušky originálního textu.

Čtecí krize: Situace, kdy se nemůžete začíst do žádné knihy, nebo se vám nechce číst obecně. Často následuje po tom, co přečtete dokonalou knihu, na kterou nemůžete přestat myslet – v tom případě se jí přezdívá také **knižní kocovina**.

Instalove: Klišé v romantických knížkách. Postavy se do sebe zamilují hodně rychle, často na první pohled. Opakem této romantické linky je **slow burn** romantika, kde to zase trvá hoodně dlouho.

HFN: Happy for now tedy prozatím šťastní, šťastný konec, kdy spolu dvě nebo více hlavních postav skončí, aniž by si slíbily, že to je navždycky.

Smut: Erotické nebo sexuálně explicitní scény, které popisují intimní vztah mezi postavami.

Grumpy/sunshine: Dynamika romantického vztahu mezi dvěma postavami – jedna z nich je mrzut/uzavřenější (*grumpy*), zatímco druhá je optimistická/otevřenější (*sunshine*).

Hurt/comfort: Klišé, kde jedna postava prochází fyzickou nebo emocionální bolestí, zatímco druhá jí poskytuje útěchu a podporu.

OTP: One true pairing tedy jediný pravý pár – dvojice, kterou čtenář*ka nejvíc miluje a fandí jí (**shipuje** ji).

TBR (polička): Seznam nebo fyzická polička nepřečtených knih, na kterou se čtenář*ka chystá. Pochází z anglického „to be read“, tedy „k přečtení.“

Trigger warnings: Upozornění na obsah, který by mohl být pro některé čtenáře citlivý nebo spouštět nepříjemné reakce (např. násilí, zneužívání, sebepoškozování). Přidává se proto, aby se čtenářstvo mohlo rozhodnout, jestli se chce do knížky pouštět.

Ocenila jsem, jak nám autorka dala najevo, že naše hlavní hrdinka rozhodně nepotřebuje lásku, aby se cítila kompletní. Některé panenské romance tohle dělají úplně zbytečně. Ona na sobě místo toho pracovala, a díky tomu se i zamilovala. O to víc jsem fandila jejímu šťastnému konci!

@irene.miluje.zamilovane.knihy

Prolog

PANENSKÁ ROMANCE

Tohle je moje nejhorší noční můra. Pro člověka s diagnostikovaným syndromem hodné holky neexistuje horší představa než pár otrávených, možná našťvaných a rozhodně ponížených očí, které zírají přímo na vás.

Dneska mám maturitní ples. A upřímně jsem si nikdy nemyslela, že skončím v limuzíně se skupinou lidí, které z velké části neznám. Vlevo ode mě sedí moje sestřenka Jamie, technicky vzato příčina mojí současné situace, která právě cpe jazyk do krku klukovi, kterého jsem ve škole snad nikdy ani neviděla (ale jasně, naše škola je dost velká). Vedle nich sedí třídní předseda a strká ruku pod sukni premiantce našeho ročníku. Ta vzdychá – podle mého názoru až příliš hlasitě na to, že se nachází v poměrně malém prostoru s poměrně hodně lidmi. Po mé pravici se oblézá další dvojice, ale poté, co jsem koutkem oka zaznamenala to množství holé kůže, se všemi silami snažím tím směrem nedívat.

A přímo naproti mně, tak blízko, že se naše kolena skoro dotýkají a že na tváři cítím jeho horký, rozčilený dech, sedí Liam Davis.

S Liamem jsme spolu v prváku byli ve dvojici na laborkách. Od té doby ovšem vyrostl do krásy dost na to, aby se ocitl ve

skupince populárních kluků, ale ne tak moc, aby jim všem velel. Je to prototypní druhá hlavní postava – respektive v případě dneška spíš čtvrtá hlavní postava: je milý a sympatický, ale na hrdinku to prostě nestačí.

Zejména proto, že jediná dívka, která v tomhle autě zbývá, jsem já.

S Jamie se vlastně zas tolik neznáme. Ve škole si mě sotva všímá. A tak jsem byla dost překvapená, když mě se svou partou pozvala na maturitní ples. Bylo mi okamžitě jasné, že jde o pozvání z lítosti.

„Půjdeme spolu,“ tvrdila mi.

„Dámská jízda, samé single holky,“ slibovala.

Neznělo to tak hrozně.

„A taky tam budou všichni ostatní...“ Tu větu nedokončila, abych si mohla sama domyslet, co se stane, pokud její pozvánku nepřijmu. „A kdo ví, třeba se dáš konečně s někým dohromady.“

A tady skončila dámská jízda. Bylo od ní ale asi hezké, že se zajímá o můj společenský a milostný život.

A možná jsem prostě měla očekávat, že se naše holčičí skupina okamžitě spáruje s nějakou klučičí. Ze single lidí se staly dvojice pouhých pár minut po příjezdu. A tak jsem zůstala s jediným klukem, o kterého nikdo nejevil zájem.

S Liamem Davisem.

Nechápejte mě špatně, na Liamovi není nic špatného – ale na mně jo. Nevyznám se ve společenském chování, nesnáším, když mi někdo leze do mého osobního prostoru, a bez pečlivého plánu rozhodně nehodlám dělat žádná unáhlená rozhodnutí.

Když tedy Liam mým směrem pozvednul obočí a pak mě pronásledoval po parketu a s každým lokem ze své propašované placatky tequily se mě víc a víc snažil osahávat, neměla jsem čas ani prostor se zamyslet nad tím, jak nejlépe odkomunikovat svůj postoj, i když s ním budu muset strávit pár následujících hodin. Takže jsem mu prostě zdvořile řekla, že nemám zájem.

Dobře, možná jsem mu spíš řekla: „Tosidoprdeledělášrandu.“

Zjevně jsem tím zamávala s jeho křehkým egem a od té chvíle na mě jen ublíženě zírá.

Teď naproti mně zhluboka frustrovaně vydechne a polohlasně zamumlá: „Taková frigida. A přitom ani není tak hezká.“ Mluví potichu, ale slyším ho stejně dobře, jako na tváři cítím jeho dech plný alkoholových výparů. Liam si zvedne placatku ke rtům, jako by se snažil utopit svou smůlu v posledních několika kapkách tequily.

Na jazyku mi už už vytane „omlouvám se“. Dělán to pořád. Pokaždé, když se blíží nějaký konflikt. Ale teď svou omluvu polknu, protože k sobě nehodlám přitahovat pozornost.

Výborně se bavím.

Tohle všechno bych si měla užívat, ne? Tanec. Pití. Líbání. Poslední party, kterou kdy na střední zažiju.

Nemyslím, že jsem vůbec kdy zažila nějakou první. Spíš mi připadá, že vůbec nepatřím mezi lidi, co by v životě pařili.

Místo toho jsem uvězněná v limuzíně, která svá nejlepší léta zažila asi tak přede dvěma dekádami, a snažím se nepřemýšlet nad tím, co se tu asi tak stalo, že musel někdo koženkovou sedačku slepit dohromady izolepou, která jen tak tak

drží. Ve vzduchu se mísí intenzivní vůně kolínské, kyselý pach lidského dechu a alkoholové výpary, a tak se musím nutit dýchat nosem. Motýlky nakřivo. Skvrny od řasenky pod očima.

Mám pocit, jako bych se snažila svůj život nacpat do střevíčku, který je mi o půl velikosti malý.

Nezapadá tam.

Já nikam nezapadám.

Měla jsem prostě zůstat doma. Právě teď jsem mohla mít v ruce čtečku, na sobě své oblíbené tepláky a soustředit se jen na nejnovější meziplanetární romantiku.

Vlastně...

Vytáhnu z kabelky telefon a zkontroluju, jestli je tu signál. Při pohledu na pět čárek se mi rty roztáhnou do širokého úsměvu. Otevřu aplikaci na čtení a chvíli hledám tu správnou obálku. Tady je: obrovská modrá svalnatá příšera, která pevně svírá okouzlenou zrzku.

Stáhnout.

Strana 1.

Vítejte na místě, kde je mi dobře.

Jsem expertka na romantiku v knihách... aspoň tedy samozvaná expertka. Za měsíc přečtu průměrně asi dvacet kousků. Možná nemám moc zkušeností se skutečnou láskou, ale o té, která se rozebírá na stránkách knih, vím opravdu první poslední.

Pokud hrdinka téhle knihy dokáže odvážně překonat všechna nebezpečí, která ji na nové planetě čekají, a ještě navíc najít pravou lásku v podobě obrovského modrého mimozemšťana, pak můžu já aspoň přežít svůj vlastní maturitní ples.

Jednoho dne se hlavní hrdinkou stanu i já.

Ted' zatím budu svůj charakter a snažím se přijít na to, co je moje slabina. Čekám, až budu nepochopena a pak konečně poznána mužem mého srdce. A po tom, co se v rámci velkolepého finále rozejdeme a zase dáme dohromady, vím, že mě čeká i velkolepý šťastný konec. Jsem si tím naprosto jistá.

Obrátím v telefonu stránku a čtu dál. Ještě jednu kapitolu. Nebo možná dvě.

Dokážu tuhle trapnou situaci ustát stejně jako všechny předchozí... s knihou v ruce.

„Pane bože, Irene! Ty si čteš? V limuzíně? Po maturáku?“

Odtřhnu oči od mobilu a všimnu si, že na mě nevěřicně zírá Jamie, která má šaty vyhrnuté až do pasu a stále klečí na klíně svého vyvoleného. Má rozmazanou rtěnku a rozčuchané vlasy. Otevřu pusku, abych jí něco odpověděla, ale myslím, že realita je docela očividná. Čtu si v limuzíně po svém maturáku. A i když jí to možná připadá naprosto šílené, mně to ani za mák nevadí.

Tohle bylo ovšem vždycky jádro pudla. Většina lidí v mém okolí nechápe, co na čtení vidím, a už vůbec nerespektují moje právo si číst kdykoli a kdekoli uznám za vhodné.

„Irene je jedna z takových těch knihomolek,“ oznámí Jamie svému partnerovi, jehož rozostřený pohled a nepřehlédnutelná erekce dávají jasně najevo, že nemá ani ponětí, o čem to Jamie mluví, a nejradši by se vrátil k líbání.

„No jasně. Totální šprtka,“ oduší Liam, jako by mě těmi slovy chtěl odsoudit.

„Ve skutečnosti jsem recenzentka,“ upřesním. „Jakože píšu recenze... na internet.“

„Bože, *Kdo chytá v žitě* mi změnilo život,“ pronese třídní premiantka. Zní to přesně jako něco, co by pronesla třídní premiantka.

„No, já čtu a recenzuji hlavně romantické knihy. Tropes, klíše a šťastné konce. Je to nejprodávanější žánr ze všech,“ vysvětlím.

Následuje ticho.

„Mám přes milion sledujících,“ dodám.

Nechci znít namyšleně, ale měla jsem pocit, že musím víc vysvětlit, že to, co dělám, myslím opravdu vážně. Když jsem dosáhla milionu sledujících, konečně mi došlo, že jde o docela velkou věc a že bych za to na sebe měla být hrdá. Navíc jsem *takhle blízko* jedné z největších spoluprací, která se v knižním koutku internetu kdy objevila.

Liam vyprskne, jako by šlo o nejtipnější větu, kterou kdy slyšel. „Takže myslíš smut,“ oduší. Ani se ve svém hlase nesnaží potlačit opovržení.

Těší mě, pane neandrtálče.

„Porno pro holky,“ dodá kluk, který sedí vedle mě.

Super, a tady máme sexistu.

„Hm, a já si myslela, že jsi *opravdová* čtenářka,“ doplní třídní premiantka.

Literární snobka si přece nemůže nechat ujít žádnou zábavu.

Neměli všichni tihle lidé ještě před chvilkou na práci lepší věci než mě soudit?

„Mluví a přemýšlí o tom od rána do večera,“ dodá moje sestřenka.

Nepřemýšlím o tom od rána do večera. Nějakou část mého mozku taky zaměstnává rozpad politického systému v USA,

katastrofální dopady změny klimatu a kompletní historie randění Taylor Swift i to, jak souvisí s její hudební tvorbou.

„Měl jsem radši jít se skupinkou Allie Jensenové. Ty holky rozhodně vypadaly líp,“ řekne Liam.

„Než jsem tě odmítl, vypadalo to, že bys o mě docela stál,“ odseknu polohlasně.

„To teda rozhodně nestál,“ zaprotestuje Liam. „Existuje právo na sex po maturáku a všechno, co jsem chtěl, bylo poddajný teplý tělo.“ Jeho spokojený úsměv je posledním hřebíkem do mojí rakve.

A přesně v tu chvíli mi znovu dojde, jak moc mi romantické knížky pomáhají. Víím, že si všichni zasloužíme respekt a pravou lásku. Tak proč tady ještě vůbec ztrácím čas?

Nejelegantněji, jak to jen dokážu, se ve svých krátkých upnutých šatech protáhnu do přední části jedoucí limuzíny a zařukám na okénko řidiče, který okamžitě spustí sklo.

„Mohl byste mě prosím vysadit? Přímo tady, vedle toho fastfoodu?“ požádám ho a ukážu na obrovský červenožlutý nápis u nejbližšího semaforu, vedle kterého stojí na parkovišti kolona aut.

„Co to děláš, Irene?“ zeptá se Jamie.

„Mizím, přátelé. Užijte si hotel a afterparty. Já se hodlám vrátit domů ke svému smutu,“ pronesu s pohledem upřeným přímo na Liama. Může se klidně snažit používat tenhle výraz jako nějakou urážku, ale já ho nenechám vyhrát.

„Proč musíš být vždycky tak dramatická? Vždyť o nic nejde. Nikdo nic z toho nemyslel zle. Nechoď ještě. Pojd' s námi na tu party,“ řekne Jamie.

Po celou dobu, co jsem chodila na střední, jsem měla pocit, že mě všichni přehlízí, nikdo mi nerozumí, a už vůbec

mě nikdo nebere vážně. Nepotřebuju se cítit výjimečně. Jenom chci, aby mě lidi viděli takovou, jaká jsem. Nemůžu se dočkat, až mi vysoká škola poskytne možnost začít znovu.

„Ne, díky. Prostě si odsud vezmu Uber. Ale užijte si to,“ odpovím.

Limuzína zastaví, já otevřu dveře, vystoupím a vydám se domů.

„Jsi tu brzy,“ ozve se z kuchyně mámin hlas, když se pokusím potichu proplížit do svého pokoje.

„Šla na ples sama, mami. Co jsi čekala? Nemůžu uvěřit, že jste s Emo donutily Jamie, aby vzala Irene s sebou se svými kamarády.“ Moje starší sestra Cybil, seznamte se. Je modelkou pro různé kosmetické značky, což znamená, že její obličej na vás září z obalů známých výrobků korejské kosmetiky. Taky je radost s ní být v jedné místnosti.

A jasně, možná mluví až moc upřímně, ale rozhodně by nelhala.

„Vy jste Jamie donutily, aby mě pozvala?“ zeptám se. To samozřejmě vysvětluje, proč to udělala takhle z ničeho nic. Nejspíš jí za to i zaplatily.

Máma nakloní hlavu a stiskne rty v bolestně omluvném úsměvu.

„O nic nejde, už se to stalo. A máš pravdu. Byla to pro mě dobrá zkušenost,“ vychrlím ze sebe okamžitě, abych zahнала její pocit viny. Když se ohledně dnešní noci budeme cítit špatně obě, nepovede to k ničemu dobrému. Radši si to vyžeru sama.

„Vlezdoprdelko,“ zamumlá Cybil polohlasně.

„Dělali jste ksichty do foťáku?“ zeptá se můj malý bráška Eugene. A když už se seznamujete s mojí rodinou, měli byste vědět, že momentálně drží první místo v celostátní juniorské golfové lize. Je to rozený talent.

„Pojď si s námi dát zmrzlinu, Irene,“ zakřičí na mě táta, který se zrovna přehrabuje v mrazáku. Nohou ho za sebou zavře, protože má plné ruce různobarevných krabiček.

Zhluboka vydechnu, sundám si extrémně nepohodlné blyštivé střevíčky a vydám se strávit fajn večer se svou rodinou.

Nejsou hrozní, teda až na Cybil – ta rozhodně hrozná je. Svoje rodiče ale miluju a Eugene je nejroztomilejší třináctiletý kluk, jakého jste kdy potkali.

Ale kdykoli trávíme čas společně, připomíná mi to, že v naší rodině jsem já to průměrné prostřední dítě. Moje sestra je tak nádherná, že její obličej najdete v obchodech jako Ulta, Sephora a Olive Young po celé Koreji. Můj bratr je neskutečně nadaný – tak moc, že si o jeho talentu v tak mladém věku povídají sportovní komentátoři na ESPN a KBS. Oba mí sourozenci jsou vnímáni jako ti nejlepší z nejlepších ve svém oboru.

A pak jsem tady já.

Recenzuju knížky na internetu. A i když se mi povedlo si z koníčku udělat docela fajn přivýdělek, moje rodina pořád nechápe důležitost toho, co dělám, ani to, kolik práce a snahy mě to stálo.

Tohle všechno by se ale mohlo změnit, pokud dostanu tu chystanou spolupráci.

Nejznámější korejská online seznamka SKCupid mi chce nabídnout velkou placenou propagaci. Odměna se pohybuje v šesticiferných částkách, ale možná bych mohla dostat

i víc. Mohla bych mluvit o romantických knížkách a propagovat jejich aplikaci jako způsob, jak si najít lásku i ve skutečném životě. Stala bych se tváří jejich značky, tváří romantiky vůbec. A to všechno v zemi, odkud pocházím. Možná bych byla slavnější než oba moji sourozenci dohromady. Je to moje vysněná spolupráce a celé roky, které jsem strávila budováním své online platformy, by se tak konečně zúročily.

Pak budou mít rodiče mít nejlepší modelku kosmetiky, nejlepšího juniorního golfistu a nejlepší odborníci na romantickou literaturu na světě. Už nebudu trapné prostřední dítě, o kterém si myslí, že si „moc hraje na internetu“.

Máma miluje čtení a baví ji, že si můžeme číst společně a zamilovávat se do kluků z knížek. A táta? Všem, kdo ho poslouchají, nadšeně vypráví, že jeho prostřední dítě na podzim nastoupí na vysokou školu, jeho alma mater. Realita je ale taková, že ničím z toho nemůžu konkurovat svým sourozencům, a to se nejvíc projevuje, když společně všichni sedíme u jednoho stolu. Snaží se mě zapojit do konverzace, ale je jasné, že udržet zájem o mě je mnohem těžší než v případě bráchy a sěgry.

„Takže se na plese neobjevil žádný princ na bílém koni? Žádný kluk s osobností zlatého retrívra a rozčuchanými vlasy? Žádný vrčící alfa samec, který by tě upřeně pozoroval?“ zeptá se máma jazykem milovnice romantických knížek.

„To ani náhodou,“ zavrtím hlavou ve snaze zapomenout všechno, co se stalo v té příšerné limuzíně.

„Mrzí mě, že sis to víc neužila,“ řekne táta. „Každopádně ti to moc sluší. Tihle středoškoláci vůbec netuší, o co přichází. Neboj se, jakmile budeš na Brightonu, potkáš spoustu

chytrých a ambiciózních mladých mužů, kteří na tebe s radostí budou stát frontu.“

Táta o Brightonu mluví, jako by to bylo nejlepší místo na světě.

„A vypadáš jako princezna,“ doplní Eugene.

„Nemůžu uvěřit, že jsi šla na ples sama,“ dodá Cybil. „Každopádně, jak jsem říkala, než přijela Irene. Zítra si potřebuju půjčit auto – Mercedes, ne Hondu.“

„Eugene má zítra turnaj, kam potřebujeme odvézt všechno jeho vybavení. Musíme si vzít větší auto,“ vysvětlí jí táta.

„Mami, nemůžu přijet na casting Hondou,“ zaúpí Cybil.

Zvednu se od stolu a popadnu svou misku se zmrzlinou. Moje tři minuty slávy právě skončily. Teď následuje další rodinná diskuze, která se mě netýká, a ani mě nezajímá. „Půjdu se nahoru převléknout,“ oznámím.

Hádka ohledně aut pokračuje, aniž by si mě kdokoli všiml. Jako obvykle.

Vydám se nahoru do pokoje a zavřu za sebou dveře, takže svou rodinu neslyším. Sladké ticho. Položím misku se zmrzlinou na stůl a zapnu notebook.

Pak se svléknu z nepohodlných šatů a místo nich si natáhnu kostkované pyžamové kalhoty a svou oblíbenou mikinu s nápisem „Na Noru mi nesahej“. Je to takové moje brnění. Jasně znamení, že budu vždycky a ve všem stát na straně své královny Nory Roberts.

Vsadím se, že Nora by vymyslela nějakou krutou hlášku, kterou by všechny v limuzíně poslala do kolen.

Zhroutím se na židli, přitáhnu si jedno koleno k hrudníku a chodidlo si opřu o sedadlo, zatímco druhou nohou houpu jen tak ve vzduchu. Propletu si prsty a prokřupu klouby.

A pak se dám do práce.

Otevřu všech sedm platform, na které nejčastěji nahrávám recenze – ať už v podobě textu nebo videa. A poprvé za celý dnešní večer se doopravdy uvolním.

Tady ožívám – ve svém bezpečném online prostoru, se svými sledujícími a lidmi, kteří milují romantické příběhy stejně jako já.

Někdo studuje komplikovaný obor. Někdo svoje tělo umí vycvičit tak, že dokáže výborně sportovat nebo tancovat. Něčí obličej vypadá skvěle na fotkách (hurá, Cybil). Ale já? Já jsem byla stvořena pro romantické knihy.

Od chvíle, kdy jsem od první sledující dostala zprávu, že díky mně začala znovu číst, mi bylo jasné, že tohle je moje poslání.

Budu se bít o šťastné konce až do posledního dechu.

Budu debatovat o knižních kliše tak dlouho, dokud to moje hlasivky zvládnou.

Budu číst young adult, maloměstské romance, romantasy, temné, mafiánské a hokejové romance a všechno mezi tím.

A až budu hotová, vyliju si srdce internetu ve svých recenzích. A potom, až všechny své názory publikuju, odpovím na každý komentář a otázku a zapíšu si každé doporučení, které mi kdo pošle. Tohle mi jde. Možná mi jde *jenom* tohle.

Procházím si feed a ukládám si trendy pro budoucí příspěvky. Okomentuju pár příspěvků ostatních recenzentů. Stáhnou si několik obálek, abych je mohla použít v nadcházejícím videu, kde shrnu přečtené knihy za uplynulý měsíc.

A potom se konečně podívám na to, jak si vede moje nejnovější recenze, kterou jsem přidala dnes odpoledne.

Na to video jsem si schválně oblékla růžové tílko, abych působila přívětivě a mírumilovně. Taky jsem se od chvíle, kdy jsem zapnula natáčení, nepřestala usmívat. Mám dojem, že to pomáhá budovat důvěru mezi mnou a sledujícími. Bylo mi jasné, že panenská romance, o které jsem ve videu mluvila, nebude to pravé ořechové pro každého, kdo si ji přečte. Chtěla jsem ale vysvětlit, proč se líbila mně.

Video si zjevně vede skvěle. Počet zhlédnutí roste, i když ne tak rychle, jak jsem doufala, a komentáře se mnou většinou souhlasí.

Ale potom si toho všimnu.

Toho jména.

@aidentenhleklukcteromantiku

Na vteřinu zavřu oči a snažím se uklidnit.

Aiden Jeon se ve světě recenzentů romantických knih objevil před pár měsíci a od té chvíle se mu podařilo vybudovat dost velkou komunitu sledujících. Z nějakého důvodu je pro lidi neskutečně přitažlivé, když kluci čtou a milují romantické příběhy. Zejména pokud vypadají dobře (Aiden je objektivně vzato ucházející, i když se odmítám nechat okouzlit dólíčky v jeho tvářích) – pak je nad slunce jasné, že z nich bude virální senzace.

Aiden je taky ale mojí zkáзой. Trnem v mojí patě. Mou nemesis.

Já totiž ráda mluvím o knihách tak pozitivně, jak to jen jde, zatímco Aiden je mnohem kritičtější. Já miluju postavy. On miluje zápletky. Já nedám dopustit na knihy, které mě donutí něco cítit. On nedá dopustit na knihy, které ho

donutí o něčem přemýšlet. Já jsem z dobrého epilogu nadšením bez sebe. On je považuje za nadbytečné. A nejhorší ze všeho je, že je naprosto nepředvídatelný. Nikdy nevím, co se mu bude a nebude líbit.

Všechny naše neshody a protichůdné názory by samozřejmě byly v pořádku, kdyby mě nechal na pokoji a nekomentoval moje recenze ve snaze zpochybnit můj postoj k nějakému konkrétnímu klišé. A když to udělá, jeho sledující mě okamžitě začnou trollit ve velkém.

Párkrát se zhluboka nadechnu, pak otevřu oči a přečtu si jeho komentář.

@aidentenhleklukcteromantiku: Souhlasím, že autorka se skvěle vyhnula popisu lásky jako zachránce všeho, ale i tak mám pocit, že nám měla lépe vysvětlit, proč hlavní hrdinka tak dlouho chodila kolem horké kaše.

Chodila kolem horké kaše, protože láska pro ni nebyla prioritou! Žila obtížný život, ve kterém na lásku nezbylo místo!

Naštvaně vydechnu a odhodlám se k duelu.

Zatímco si připravuju odpověď, objeví se nové upozornění. Podívám se na reakci pod Aidenovým komentářem.

@spoilerovakralovna: Co je doma, to se počítá? Člověk se chtít nechť musí zamyslet nad tím, proč má Irene radši panenskou romanci. Ha

No pardon? Ty mě neznáš. Tak co, že jsem ještě panna. Za to se člověk přece nemusí stydět.

Pod komentářem se objeví další.

@KnihaBylaLepsi: Irene mluví o lásce jako člověk, který ji zná jen ze stránek knih. Mě naopak baví, že Aiden o ní mluví jako někdo, kdo ji prožil.

Ehm. Au.

Co prosím? Jako by snad Aiden Jeon byl expert na randění! Následuje další komentář.

@TichyKnizniKlub569: Tahle kniha mě absolutně nezaujala. Podle mě bylo fakt divné, že hlavní hrdinka je vztahová poradkyně, ale sama nikdy ve vztahu nebyla. Nemyslíte si, že to působí nedůvěryhodně?

Jediný Aidenův komentář, který zpochybnil můj úhel pohledu, otevřel bránu všem, kdo chtějí zpochybnit nejen moje recenze, ale taky mě samotnou a moje zkušenosti – nebo jejich nedostatek. Proč se najednou všichni zajímají o *můj* milostný život?

Potí se mi ruce a srdce mi buší, jako bych dostala elektrický šok. Ze čtení všech těch obvinění je mi úzko a přemýšlím o tom...

... jestli náhodou nemají pravdu?

Kolikrát jsem se strchovala, že skutečnost, že jsem se nikdy nezamilovala a nezažila svůj šťastný konec, negativně ovlivní kvalitu mých recenzí?

Působím nedůvěryhodně *já*? Co když mě lidi začnou vnímat jako podvodnici?

A ještě navíc zrovna teď, když mám před sebou vysněnou spolupráci, v rámci které mám působit jako expertka na romantiku – jako někdo, kdo zná tenhle žánr nejlíp ze všech.

Nemůžu si dovolit, aby o mně teď někdo pochyboval. To by mohlo ohrozit moji spolupráci s SKCupid.

Tady, v bezpečí svého pokoje, se najednou necítím ani trochu bezpečně.

Rychle zavřu notebook, abych ta krutá slova neviděla přímo před sebou. Popadnu deník a propisku a sednu si na postel. Na tohle potřebuju hřejivou deku a pohodlí polštářů.

Lidé chtějí zpochybňovat moji schopnost recenzovat romantické knížky, protože jsem sama lásku nikdy nezažila? Fajn, já jim ještě ukážu. Nikdo na světě těmhle knihám nerozumí víc než já. A jsem odhodlaná to dokázat tím, že se zamiluju.

Otevřu deník na nové stránce a napíšu si na ni svoje motto:

*odpověď na všechny životní otázky najdeš
v romantických knihách.*

A právě na této stránce začnu tvořit neprůstřelný plán toho, jak najít pravou lásku.

Jakmile se Adeline stane členkou téhle malé komunity, není možné z ní spustit zrak. Na maloměstě opravdu kvete. Náš hlavní hrdina Hank nemá sebemenší šanci. Zamiluje se do ní na první pohled a všem je to naprosto jasné. Není ale právě tohle kouzlo maloměsta? Všichni o nich ví, a tak jsem měla pocit, jako by jim celé město fandilo při cestě za HEA.

@irene.miluje.zamilovane.knihy

Kapitola 1

MALOMĚSTSKÁ ROMANCE

Po týdnech, kdy jsem musela protřpět všechny ty společenské události předcházející předání maturitního vysvědčení, po měsících letních prázdnin, které jsem strávila vedením čtenářského klubu knih Lisy Kleypasové, po dnech balení mého pečlivě naplánovaného šatníku a po hodinách v autě s mámou a tátou, který nás zásoboval jednou historkou za druhou ze svého mládí na vysoké, je to konečně tady... stěhuju se na kampus.

Celé moje tělo se třese očekáváním. Anebo možná kvůli tomu ledovému macchiatu s karamellem, které jsem si dala po cestě.

„Ten pokoj je mnohem hezčí, než jak jsem si ho představovala,“ podotkne máma.

„Snažím se přijít na to, jestli mají pořád ty samé stoly, jako když jsem na kolejích bydlel já,“ zašeptá táta hlasem plným úcty. Přejede prsty po dřevěném nábytku, jako by se znovu seznamoval s každým centimetrem jeho povrchu, a pak se oběma rukama opře o stolní desku, aby otestoval její pevnost. „Jasně, je to všechno úplně stejné. Stejná skříň. Stejná postel...“

Pane bože, ať to není pravda. Rozhodně *nechci* přemýšlet nad tím, kdo všechno spal na stejné matraci přede mnou. Doufám, že ty postele čistí hloubkově.

Přihlásila jsem se a po přijetí se rozhodla i nastoupit na Brightonskou univerzitu – malou soukromou vysokou školu zaměřenou na humanitní obory. Dva důvody mé volby stojí přímo přede mnou. Zaprvé, tohle je alma mater mého táty, a pokud si myslíte, že ho hodlám zklamat odmítnutím nabídky ke studiu, samozřejmě se mýlíte. A zadruhé, Brighton je známý svým oborem současné literatury. Máma vždycky snila o tom, že se stane literární redaktorkou. A i když se jí ten sen nikdy nepodařilo splnit, protože zůstala doma a starala se o nás tři, předala ho mně. Obě milujeme knihy, takže to asi dává smysl.

Ve skutečnosti nejsem nejorganizovanější člověk na světě. Nikdy jsem nebyla moc dobrá v psaní, ani dumání nad hlubokou podstatou knih. Ale to mě tady určitě všechno naučí. Jsem si jistá, že ze mě jednoho dne bude dobrá redaktorka.

Původně jsem doufala, že se dostanu na mnohem větší univerzitu, UCLA. Maturovala jsem na poměrně velké střední škole, a tak mi možnost schovat se v davu, aniž by člověka někdo pořádně znal nebo si ho všímal, docela přirostla k srdci. Ale když mi přišel dopis s odmítnutím, následovaný podobnými dopisy ze všech ostatních škol, kam jsem se přihlásila, zbyl mi Brighton jako poslední možnost. O všech těch odmítnutích jsem nikomu neřekla. Chtěla jsem, aby měl táta pocit, že jsem tady, protože to byla moje první volba – ne moje jediná volba.

Každopádně jsem konečně dcerou, která svým rodičům splní jejich sny.

Rozhlédnu se po malém, průměrně vybaveném kolejním pokoji. Je rozpůlený tak, že jsou obě poloviny naprosto symetrické. Nikde se nevalí žádné věci, a tak předpokládám, že jsem dorazila dřív než moje spolubydlící, Jeannette.

Od chvíle, kdy nás systém náhodně sloučil jako spolubydlící na celý první školní rok, jsme si už párkrát volaly. Jeanette vyrostla jen s tátou, má pět mladších bratrů, bude studovat psychologii a pokaždé, když se chce nad něčím zamyslet, říká dlouhé *hmmm*. Taký pořád mluví v množném čísle: „Měly bychom se domluvit, kdo co přiveze, a prostě věci sdílet.“ „Jaký jídelní plán si vybereme?“ „Bude to pro nás ten nejlepší rok našich životů!“

Nikdo o mně nikdy nemluvil v množném čísle. Nejsem si jistá, jak se ohledně toho cítím. Ona se ale rozhodně těší na to, že bude konečně bydlet s holkou místo domu plného kluků a jejich zápachů a hluku. A ze všeho nejdůležitější je, že si přečetla *Šest vran* a věří ve šťastný konec pro Kaze a Inej, takže se rozhodně můžeme kamarádit.

Máma si povzdechne. „Podívej se na naši Irene, už je dospělá,“ spráskne ruce před hrudníkem a rty se jí zachvějí dojetím.

„Mami, nebreč, prosím,“ žádám ji.

„Jsme na tebe jenom tak pyšní. Jsi naše první dítě na vysoké škole. A následuješ svou vášeň a sny. Je to obdivuhodné,“ řekne táta. Nezní to tak působivě jako výkony mých sourozenců, ale pokud jsou mí rodiče šťastní, nehodlám si stěžovat.

Cybil s námi do Brightonu nejela. Nechtěla propásnout pravidelnou návštěvu svého kosmetického salonu, aby její kůže i nadále vypadala jako ze skla. Eugene je na víkend u mého strýčka Petera, který ho pravděpodobně právě teď krmí těstovinami a nechává celý víkend hrát videohry. To je dobře. Zaslouží si na pár dní pauzu, kdy nemusí trénovat ani přemýšlet o golfu.

„Pojďme tu nechat věci a rozhlédnout se po kampusu,“ navrhnu.

Položíme všechno na postel, která stojí dál ode dveří. Snad to Jeannette nebude vadit – aspoň bude mít ve své části okno. Chci jenom mít tolik místa na zdi, kolik to půjde, abych si mohla pověsit všechny fanarty, mazací tabuli se čtecími plány na daný týden a taky korkovou nástěнку s dreamcasty všech svých oblíbených knižních boyfriendů. Jako inspiraci.

... pro svůj plán.

„Ahoj, tak už jsi tady!“

Ohlédnu se a přes rameno uvidím Jeannette, která nese plnou náruč oblečení na ramínkách. Za ní následuje muž, kterého odhadnu na jejího tátu, ruce plné krabic a koše na prádlo s hygienickými potřebami.

Jeannette je vysoká, podle mého odhadu má tak metr osmdesát. Připomíná mi vílí královnu – má jasně zrzavé vlasy a drobný obličej. Působí vznešeně. A rozhodně si jí všimnete, když vejde do místnosti. Nejvíce v okamžiku, kdy se usměje – to pak máte pocit, že se najednou oteplilo o pět stupňů. Nikdy jsem nepotkala nikoho, jehož přítomnost by mě fyzicky donutila zadržet dech. Ale tohle je podle mě nejlepší způsob, jak popsat vliv, který na mě moje nová spolubydlící má.

„Ahoj, Jeannette,“ řeknu. Trapně stojím uprostřed pokoje – stejně jako moji rodiče. Máma lapá po dechu, jako by nemohla uvěřit kráse dívky, která stojí přímo naproti ní. Nikdo z nás se nepohne jejím směrem. Seznamování nám zjevně moc nejde. Jeannette ale odhodí oblečení na prázdnou postel, několika kroky je u mě a pak mě sevře v pevném objetí. Ta rozhodně problémy se seznamováním nemá.

„Dokážeš tomu uvěřit? Jsme na vysoké! Jsme spolubydlící! Tohle pro nás bude taková zábava!“ Zmínila jsem se o tom, že se snadno pro něco nadchne? „A podívej se na sebe! Ostříhala sis vlasy. A nakonec ses rozhodla pro ofnu, přesně jak jsme se o tom bavily. Miluju to. Hrozně ti to sluší!“

„Ehm, děkuju,“ odpovím. To Jeannette během jednoho z našich telefonátů navrhla, abych si nechala ostříhat vlasy na mikádo a přidala i ofnu. Nadchla se totiž pro novou osobnost, kterou jsme chtěly vytvořit. Dokonce navrhovala, abych si konečky vlasů nechala obarvit na modro místo své nudné černé, ale já si nebyla jistá, že by mi to slušelo. V tomhle ale měla pravdu – cítím se jako znovuzrozená.

„Plán se konečně dává do pohybu!“ vyhrkne Jeannette nadšeně.

Oči se mi v panice rozšíří a já nenápadně zavrtím hlavou, abych jí dala najevo, ať o tomhle už neříká ani slovo.

O svém plánu jsem rodičům samozřejmě neřekla. Vlastně jsem o něm neřekla nikomu kromě Jeannette, a to jsem udělala jen ve slabé chvílce, kdy mluvila o tom, jak by k sobě spolubydlící měly být upřímné a otevřené, a pak se mě zeptala, co bych si během svého prvního roku na vysoké přála zažít.

Než jsem se stihla vymluvit, abych nemusela absolvovat hlubokou konverzaci s někým, koho skoro neznám, světila se mi jako první.

„Já bych během prvního roku chtěla, aby na mě moje rodina byla pyšná a abych jim ukázala, co dokážu. A,“ při těch slovech se podívala přímo do kamery, jako by mi snad zírala

až do duše, „taky si chci vybudovat hluboká, pevná přátelství, která mi vydrží na celý život.“

Bylo toho na mě trochu moc.

Byla jsem dojatá.

Byla jsem zakletá touhle tajemnou vílou.

A tak jsem jí to všechno pověděla.

Můj plán je vlastně docela jednoduchý: Během prvního roku na vysoké bych se chtěla zamilovat.

Respektive bych se chtěla zamilovat do někoho, kdo bude zamilovaný do mě. Chtěla bych kluka. Vztah. Šťastný konec.

A hodlám k tomu využít klišé ze svých milovaných knih.

Už se nehodlám na žádné společenské akci objevit bez doprovodu. Nehodlám snášet, jak někdo v komentářích zpochybňuje moji důvěryhodnost. Nehodlám se strachovat, jestli jsem vhodnou tváří pro online seznamku.

Jsem připravena... na lásku. Na to, že si mě někdo vybere mezi všemi ostatními. Na to, že pro něj budu ta nejzajímavější. Na to, že mě bude milovat tak moc, že beze mě nedokáže žít. Jsem připravena na to, že mě někdo opře o zed' a bude mě líbat tak dlouho, až mi naběhnou rty.

Jsem připravena být hlavní postavou svého příběhu.

A jako průvodce pro výběr potenciálních kluků hodlám použít knižní klišé. Těm totiž rozumím nejlíp. Dokážu s nimi pracovat. Vím, jak fungují a jak bych se v jejich rámci měla chovat já.

A poté, co jsem strávila hodiny na Pinterestu a nechala si poradit od Jeannette, jsem našla vzhled, který bude odpovídat mé roli hlavní hrdinky romantického příběhu. Můj budoucí kluk možná neví, co ho čeká, ale jsem odhodlaná upoutat jeho pozornost.

Mám nový sestřih, nový šatník, který sedí mým křivkám, a především neúnavné odhodlání ho najít. Toho pravého. A jakmile se mi to podaří...

Celé moje tělo při té myšlence zrudne, i když právě stojím v jedné místnosti se svými rodiči a svou novou spolubydlící a jejím tátou.

Skvělé.

„Právě jsme se chystali na prohlídku kampusu,“ vyhrknu ve snaze změnit téma.

„Super, půjdeme s vámi,“ navrhne Jeannette.

Rodiče se rychle seznámí a moje nová spolubydlící mě paží obejme kolem ramen. Společně se vydáme ven do slunečného odpoledne. Všechno je tu zelené, klidné a tiché.

V hlavě slyším každou svou úzkostlivou myšlenku.

„Tady v Brightonu nenajdete žádné nevzhledné moderní kostky ze skla a kovu,“ pochvaluje si táta. Všichni přikyvujeme jeho slovům a necháme ho vést, zatímco se snažíme zorientovat na místě, které pro mě a Jeannette bude na následující čtyři roky domovem. Moje vysněná škola, kde budu studovat pro svou vysněnou kariéru...

... a kde se zamiluju do svého vysněného muže.

@ ↗ ♥

Posluchárna je plná mladých, nadšených a lehce zděšených tváří. I tak ale první početně tvoří asi tak polovinu mého ročníku na střední. Mám strach, že se postupně seznámím úplně se všemi, a oni na oplátku budou znát mě.

Jeannette vedle mě klepe kolenem do stolu. „Podívej se na ně. Nemůžu uvěřit, že právě s těmihle lidmi budeme bydlet a studovat a dospívat.“

Položím jí ruku na koleno. „Už tak jsem dost nervózní, nemusíš to ještě zhoršovat,“ řeknu.

„Omlouvám se. Pokud sis toho ještě nevšimla, cítím desetinásobek toho, co cítíš ty. Jsem empátka.“

Při pomyslení na její velké srdce se usměju. Nemám na to jí říct, že na empathy nevěřím. Koneckonců nemá smysl, aby se tím trápila. Jeannette se ke mně chová, jako bychom se znaly roky. Žádný z mých kamarádů z domova, které jsem roky opravdu znala, se mi od maturity ani jednou neozval. Definice „kamarádů“ se tady zdá být docela jiná než na střední. Mám podezření, že docela jiného tu toho bude celkem dost.

Přejíždím očima po různých skupinkách v místnosti a přemítám, odkud všichni ti prváci jsou a čeho tady touží dosáhnout. Přemýšlím, jestli se někdo z nich přihlásil na studium současné literatury stejně jako já. Čte tady snad někdo taky romantické knížky? Čím menší třída, tím nižší pravděpodobnost. I tak jsem si ale jistá, že pár lidí se tu najde.

Pohled se mi zastaví na klukovi, který sedí uprostřed místnosti pár řad přede mnou. Má široká ramena, dlouhý krk a sedí velmi zpříma. Naklání hlavu ze strany na stranu, jako by se protahoval, ale ani tak mu nevidím do tváře. Přesto mi na něm něco připadá povědomé. Jako bych odněkud poznávala tvar jeho čelisti. Můžu ho snad odněkud znát? Kdyby na Brighton šel někdo z mé střední, určitě bych o tom věděla.

„Fajn, už sis udělala představu o svých možnostech?“ Jeannette se mi opře o rameno, zatímco si po mém vzoru prohlíží naše nové spolužáky. „Samozřejmě se nemusíš omezovat na prváky. Ale zní to jako dobrý začátek. Tak se na to

podívejme...“ Zahledí se na displej svého telefonu, kde má otevřené poznámky. V nich má seznam knižních klišé, který jsme sestavily během snídaně. Na to, že romantické knihy vůbec nečte, na něj dost odhodlaně chtěla přidat „od přátelství k lásce“ a „druhou šanci“. V návaznosti na to jsem jí samozřejmě doporučila pár knížek.

„Sedí tady někdo?“

Vzhlédnu a zrak mi spočine na obličeji usměvavého kluka. Má rozčuchané blond vlasy, které si ale určitě takhle upravil záměrně. Ruce má zastrčené v kapsách a ramena pozvednutá, takže se to všechno dohromady spojuje v odzbrojující šarm, kterému nejde odolat.

Wow. Takoví kluci tedy vážně *existují*.

Najednou mám pusy vyprahlou na troud.

Jsem tady, v malé škole, technicky vzato v malém městě, takže by ten pravý dost dobře mohl být právě první kluk, kterého potkám. Přesně tak, jako se to děje v knížkách.

Tak jo, do toho, Irene.

„Ehm, ne, je tu volno,“ odpovím s úsměvem. Popadnu svůj batoh a bundu a nacpu si je pod židli, aby si mohl sednout. „Ještě nezačali, takže jdeš akorát včas.“

„Super, asi mám dneska štěstí,“ řekne, zatímco si sedá vedle mě. „Mimochodem ahoj, já jsem Derek.“ Natáhne se ke mně a potřese mi rukou.

„Ahoj, já jsem Irene a tohle je moje spolubydlící Jeanette.“

„Rád vás obě poznávám.“ Při té větě se na mě dívá o vteřinu déle, než by bylo nutné. Cítím, jak rudnu, a doufám, že se mi na obličeji nedělají fleky. Když odvracím pohled, všimnu si, že si mě prohlíží od hlavy k patě.

Snažím se působit uvolněně. Neusmívat se příliš křečovitě. Nevypadat příliš nadšeně. Nikdy jsem nebyla typ holky, které by si kluci všimli, a ještě se na ni podívali podruhé. Ale teď, když je ze mě hlavní hrdinka, se to možná konečně změní.

Jeannette mě velmi nápadně dloubne loktem do žeber a já se kousnu do jazyka, abych nevyjekla bolestí. Obě se vážně musíme uklidnit.

„Odkud jsi, Dereku?“ zeptám se. Jasně, klasická seznamovací otázka. Dobrá práce.

„Z New Yorku, z Manhattanu,“ odpoví.

„A co studuješ?“

„Politologii. Můj táta je radní a byl by rád, abych kráčel v jeho stopách,“ řekne Derek.

To je rozhodně zajímavé. Kluk z velkoměsta utíká přehnaným očekáváním své rodiny na maloměsto, kde čistě náhodou potká lásku svého života. Tohle jsem rozhodně už někde četla.

„A co ty?“ zeptá se Derek.

„Já studuju současnou literaturu. Chtěla bych se stát redaktorkou, pracovat v nakladatelství,“ vysvětlím. „Mám fakt ráda knížky.“

Připravím se na ticho, které po tomhle oznámení dost často následuje.

„Hele, co děláš po přednášce? Nechceš se mnou jít na kafe?“ zeptá se Derek.

Jeho pozvánka mě zaskočí. Připadá mi, že přišla jako blesk z čistého nebe. Mluvíme spolu všehovšudy dvě minuty a víme o sobě asi tak dvě věci. Jeho zájem mě proto dost překvapí. Co je s ním špatně, že o mě už teď projevuje takový

zájem? Ještě jsem ani nestihla shodit sama sebe tak, že si ze sebe budu dělat legraci okouzlejícím způsobem.

„Ehm...“ Nejsem si jistá, jak odpovědět.

„Ty přece miluješ kávu, Irene. Neříkala jsi mi o tom zrovna dnes ráno?“ vloží se do konverzace Jeannette.

Ve skutečnosti jsem říkala něco ve smyslu, že bych ráno bez kafe nepřežila, aniž bych někomu ublížila, ale dá se to tak interpretovat. Proč ale Jeannette najednou mluví jako dvorní dáma z *Bridgertonových*? Jsem si jistá, že rozhodně nemá britské kořeny.

„Jasně, to zní dobře,“ odvětim. Rozhodně nejsem proti kávě, zejména když se k nám přidá i Jeannette.

„Já mám ale bohužel už jiné plány a z politováníhodných důvodů je nemohu přesunout, takže si budete muset vystačit sami,“ pokračuje má nová spolubydlící. Nenápadnost zkrátka nepatří mezi její silné stránky.

Rozpačitě se usměju na Dereka a pak se otočím na Jeannette s vražedným pohledem v očích, ona se ale místo na mě upřeně dívá do telefonu. Potom mi přijde zpráva. Podívám se na displej.

JEANNETTE: Je hezký! A rozhodně o tebe má zájem!

OMG!

Cítím, že na mě Derek zírá. Taky slyším, jak Jeannette zase něco ťuká do mobilu. Srdce mi buší do rytmu slov *první rande*.

Zhluboka se nadechnu.

Ted' je čas, aby ses stala hlavní hrdinkou svého příběhu, Irene. Do toho.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Rivalové mezi řádky.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.